

mig at anbefale det til det høie Things og ganske særligt til det ærede Mindretals velvillige Overveielse og Afgjørelse.

Ordføreren (Matzen): Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at det Vædringsforslag, jeg har tilladt mig at stille til § 26, kun er en simpel Konsekvents af det Forslag, der blev vedtaget til Loven om anerkjendte Sygekasser, ifølge hvilken, hvis der ved Lov paalægges en Skat eller en forhøiet Skat paa Brændevinsbrænding, Tilskudet til Sygekasserne skulde afholdes af de ved denne Skat indkomne Beløb. Denne Vedtagelse har affødt den Konsekvents, at vi maa af det Beløb, der uddeles til Kommunerne, fradrage det Beløb, som ifølge Bestemmelsen i Loven om anerkjendte Sygekasser maatte blive udbetalt til disse. Jeg gaar ud fra, at naar det høie Thing har vedtaget det nævnte Forslag, vil det som en naturlig Konsekvents ogsaa slutte sig til det af mig stillede Vædringsforslag. Naar jeg alene har tilladt mig at stille det, er det kun, fordi jeg ikke har haft Leilighed til at konferere med Udvalgets Flertal derom, men jeg har forøvrigt ment, at det ikke var nødvendigt, da det som sagt kun er en simpel Følge af den af det høie Thing tidligere vedtagne Lov.

Med Hensyn til det af min ærede Sidemand (Breinholt) stillede Forslag skal jeg tillade mig for mit personlige Bedkommende at udtale, at dette Vædringsforslag jo stiller sig paa det Grundlag, som Flertallet for sit Bedkommende har vedkjendt sig. Det supplerer den af Flertallet vedtagne Ordning ved Baandlæggelsen af de indvundne Midler, hvorved det sikkes, at de virkelig anvendes til humane Foranstaltninger, til Gavn for Smaalaarsfolk, hvilket jo netop har været det væsentlige Formaal med Henlæggelsen til Kommunerne. Jeg vil altsaa for mit Bedkommende udtale, at jeg betragter det som et Grundlag, som et imødekommende Forslag, der kunde afgive Udgangspunkt for en videregaaende Forhandling, dersom der derigennem kunde være Udfigt til at opnaa Enighed; men paa den anden Side mener jeg ogsaa, at det maa være en absolut Forudsætning, at det er givet, at det vil kunne blive et Grundlag, paa hvilket Enighed vil kunne tilveiebringes, og det forekommer mig, at i Dieblisset er der just ingen hynderlig Sikkerhed derfor. Vi vide jo ikke, hvorledes det ærede Mindretal stiller sig dertil i dette Thing, og endnu mindre vide vi, hvorledes Flertallet i det andet Thing vil stille sig til Forslaget, og det forekommer mig paa den

anden Side, at det er et saa godt Grundlag, et saa godt Mæglingsforslag, at det ikke skulde kastes bort til ingen Nytte; jeg skjønner derfor ikke rettere, end at saa godt Forslaget end kan være i og for sig, saa turde dog Tidspunktet for Fremføttelsen og Vedtagelsen være mindre heldig, og jeg vil derfor eventuelt henstille til den ærede Forslagsstiller, om han ikke netop af Hensyn til Forslaget og til den Betydning, som det kunde faae under en videregaaende Forhandling, vil stille sig saaledes, at det høie Thing ikke skal blive nødt til at udtale sig derom under Forhold, der maatte ville bevirke, at man selv uden at man havde Noget imod Forslaget, dog ansaa det for ubetimeligt at stemme enten for eller imod det paa dette Tidspunkt. Det er kun en Henstilling, som jeg paa dette Stadium vil rette til den ærede Forslagsstiller.

Dan: Med Hensyn til det Vædringsforslag, der er stillet af det ærede 1ste Medlem for 8de Kredts (Breinholt) til § 26, erkjender Mindretallet selvfølgelig den ærede Forslagsstillers store Interesse for Sagen og paaskjønner, at det ærede Medlem i sidste Dieblit gjør et Forsøg paa at tilveiebringe Enighed om det, som er Kjærnepunktet i Striden. Mindretallet deler ligeledes det ærede Medlems Beklagelse over, at dette Forslag strander. Det kunde jo, som forudsat af det ærede Medlem og ligeledes af Mindretallet, muligvis have hjulpet os over det døde Punkt med Hensyn til en Toldrevision. Vi beklage, at dette ikke bliver Tilfældet, idet vi jo ogsaa have nedlagt stort Arbejde i dette Forslag, og derfor i den Henseende et Haab for Mindretallet er bristet. Mindretallet maa dernæst erkjende, at det ærede Medlems Forslag betegner et Fremskridt overfor § 26, saaledes som den er vedtaget ved 2den Behandling her i Salen. Dette Fremskridt ligger deri, at det ærede Medlem søger ved sit Vædringsforslag at slaa fast, at den Halvdel, der er Overskud fra disse Skatteløve, skal henlægges til en Fond og sikkes til humane Foranstaltninger. Det er et ikke uvæsentligt Fremskridt. Det er altsaa en betydelig Forbedring af Flertallets Forslag, men ullykkeligvis har det den Hovedfeil, at det er og bliver en indirekte Skat, som opkræves, uden at der gives en tilsvarende Kompensation, Nedsættelse i indirekte Statter. Det er Mindretallets Hovedstandpunkt, at vi ikke ville være med til nye indirekte Statter af den Art, som rammer den ubemidlede Del af Befolkningen, med mindre vi ere os bevidste, at vi lette den samme Klasse Medborgere i samme Maal saa vidt gjørligt paa